

Sygn. akt V.2 Ka 490/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel

Sędziowie: SSO Olga Nocoń (spr.)

SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Monika Maj

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2014 r.

sprawy:

D. W. /W./

syna M. i U.

ur. (...) w Ł.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 178 a § 4 kk w zw. z art.64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 26 czerwca 2014 r. sygn. akt VI K 280/14

1.zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, że:

- przyjmuje, iż oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 7 marca 2007 roku, sygn. akt VI K 1310/06, m.in. za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 31 października 2008 roku do 28 października 2009 roku, kiedy został warunkowo przedterminowo zwolniony,

- na mocy art. 69 § 1, 2 i 4 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby, oddając w tym czasie oskarżonego pod dozór kuratora;

2.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3.kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa;

Sygn. akt V.2 Ka 490/14

UZASADNIENIE

D. W. został oskarżony o to, że w dniu 26 stycznia 2014 roku w R. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,36 promila, 1,49 promila, 1,27 promila alkoholu w wydychanym powietrzu z ust na urządzeniu ALKOMETR (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 31.10.2008 roku do 04.11.2009 roku kary 1 roku i 4 dni pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śl. z dnia 07.03.2007 roku sygn. akt VI K 1310/06 za czyn z art.178a par.1 k.k., art.224 par.2 k.k., art.224§1 k.k. i art.226 par.1 k.k., tj. o przestępstwo określone w art.178a§4 k.k. w zw. z art.178a§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r., wydanym w sprawie VI K 280/14, Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uznał oskarżonego D. W. za winnego tego, że w dniu 26 stycznia 2014 r. w R. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,49 promila alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 31 października 2008 r. do dnia 04 listopada 2009 r. kary łącznej 1 roku i 4 dni pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 07 marca 2007 r. sygn. akt VI K 1310/06 między innymi za przestępstwo z art.178a§1 k.k., za które orzeczono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, tj. popełnienia czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.178a§4 k.k. w zw. z art.178a§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. i za to na mocy art.178a§4 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art.42§2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Na podstawie art.63§2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 26 stycznia 2014 r. do dnia 26 czerwca 2014 r.

Na mocy art.627 k.p.k. i art.2 ust.1 pkt 3 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 180zł oraz obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 90 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczonej kary i środka karnego. Powołując się na przepis art.438 pkt 4 k.p.k., zarzucił skarżonemu orzeczeniu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary i środka karnego przez wymierzenie oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto niezastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary oraz orzeczenie 5 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy wystarczające dla osiągnięcia celów kary byłoby wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej i zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania, a ponadto orzeczenie krótszego okresu obowiązywania środka karnego.

W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności i zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz skrócenie okresu orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie częściowo.

Nieskuteczna była próba zakwestionowania - w oparciu o podstawę odwoławczą z art.438 pkt 4 k.p.k. - współmierności orzeczonego w wyroku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zgodnie z brzmieniem art.56 k.k., do orzekania środków karnych stosować należy dyrektywy wymiaru kary, określone m.in. w art.53 k.k. co oznacza

nakaz uwzględniania choćby stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, które rozstrzygnięcie o karze ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Przesłanką, którą ustawodawca nakazał mieć w polu widzenia konkretnie przy orzekaniu środka karnego z art.39 pkt 3 k.k., jest nadto rozmiar zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji, związany z powrotem sprawcy do uczestnictwa w ruchu. Zagrożenie to należy oceniać przez pryzmat okoliczności popełnienia przestępstwa i w rozpoznawanym przypadku przy wydawaniu rozstrzygnięcia o obligatoryjnym środku karnym słusznie uwzględniono nie tylko zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego, która wielokrotnie przekraczała próg ilościowy, decydujący o przyjęciu stanu nietrzeźwości (art.115§16 k.k.), ale i fakt, że oskarżony prowadził pojazd w terenie zabudowanym, jedną z głównych dróg w miejscowości R., a na kierowanie samochodem zdecydował się bez wyraźnej potrzeby i bez dającego się zrozumieć powodu, bezpośrednio po zakończeniu spożywania alkoholu w ramach towarzyskiego spotkania. Przywoływany w apelacji argument, iż pozbawienie oskarżonego możliwości prowadzenia pojazdów „przez tak znaczny okres” (s.2) wpływa na jego możliwości zarobkowe, nie może determinować skrócenia orzeczonego środka. Utrata prawa jazdy jest konsekwencją zawinonego zachowania oskarżonego, a fakt, że przed popełnieniem przestępstwa oskarżony pracował jako kierowca świadczy tym bardziej o jego nieodpowiedzialnej postawie względem tak zasadniczej reguły bezpieczeństwa w komunikacji, jaką jest obowiązek zachowania bezwzględnej trzeźwości przez uczestnika ruchu drogowego. Ustalenie okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów na okres 5 lat czyni orzeczony środek karny wprawdzie dolegliwym, ale nie dolegliwym w sposób, który nie dałby się zaakceptować bądź budził odczucie niezaskuszonej represji, nieproporcjonalnej do winy sprawcy i zawartości bezprawia kryminalnego popełnionego czynu. Tym samym brak było podstaw do modyfikowania wskazanego rozstrzygnięcia w toku kontroli odwoławczej.

Również gdy chodzi o sam wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, niezasadne byłoby w nim upatrywanie cechy rażącej surowości. Wysokość kary wymierzonej oskarżonemu D. W. pozostaje wyważona i odpowiada dyrektywom przewidzianym w przepisie art.53 k.k. Okoliczność, że oskarżony w toku postępowania sądowego wyraził skruchę, nie przemawia bynajmniej za potrzebą wymiernego obniżenia wysokości kary, zwłaszcza jeśli zważyć, że stanowisko D. W. w przedmiocie stawianego mu zarzutu w czasie wielokrotnych przesłuchań w toku dochodzenia było zmienne, a oskarżony próbował też przypisywać prowadzenie pojazdu swojej konkubinie. Dodać też wypada, iż miarą surowości kary nie jest ilościowy jej wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo, kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzona w zaskarżonym wyroku, oscyluje tymczasem w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, określonego w art.178a§4 k.k.

Za trafny, natomiast, uznano zarzut apelacji w zakresie, w jakim skarżący kwestionował brak zastosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, iż w tym przedmiocie zaskarżony wyrok winien ulec zmianie, choć bynajmniej nie dlatego, iżby uznawał okoliczności dokonania występku i zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, w tym w toku procesu karnego, za zasługujące na szczególne potraktowanie. Rzecz, natomiast, w tym, że – wbrew stanowisku Sądu I instancji - dotychczasowy sposób życia oskarżonego nie uzasadnia jednoznacznego stwierdzenia, że jest on sprawcą zdemoralizowanym i że żaden inny rodzaj kary aniżeli kara bezwzględnego pozbawienia wolności nie jest w stanie wymóc na nim zachowania zgodnego z prawem. Nie można pomijać, że trzydziestoczteroletni obecnie D. W. był dotychczas karany dwukrotnie, w tym tylko raz za przestępstwo podobne do obecnie przypisanego, zaś ostatnie ze skazań miało miejsce w 2008 r. Jeśli obecnie osądzonemu występku oskarżony dopuścił się po upływie niemal siedmiu lat od wydania przeciwko niemu wyroku w sprawie VI K 1310/06 Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim i niemal sześciu lat od skazania w sprawie VI K 713/07 Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim, a w okresie poprzedzającym badany czyn wykonywał pracę zarobkową i prowadził ustabilizowany tryb życia, wychowując wspólnie z konkubiną jej dzieci, należy zasadnie przyjąć, iż czyn z dnia 26 stycznia 2014 r. nie jest przejawem trwałej negatywnej postawy oskarżonego wobec porządku prawnego, lecz na tle ostatnich lat jego życia jawi się raczej jako zdarzenie incydentalne. Powyższe pozwala także uznać, iż w sprawie mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnionym wypadkiem, o jakim mowa w art.69§4 k.k.

Ostatecznie, uznając, iż kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest w niniejszej sprawie wystarczająca, by spełnić cele wymiaru kary, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że

na mocy art.69§1, 2 i 4 k.k. oraz art.70§1 pkt 1 k.k. i art.73§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby, oddając w tym czasie oskarżonego pod dozór kuratora. Ustalenie maksymalnego, przewidzianego w ustawie karnej okres próby oraz poddanie oskarżonego rygorom dozoru kuratora pozwoli na zweryfikowanie postawionej prognozy kryminologicznej i zapewni właściwą kontrolę nad sposobem postępowania oskarżonego w tym okresie, a perspektywa zarządzenia wykonania kary powinna skutecznie powstrzymać oskarżonego przed powrotem na drogę przestępstwa.

W toku kontroli odwoławczej z urzędu dostrzeżono nadto potrzebę zmodyfikowania zaskarżonego wyroku w zakresie opisu czynu przypisanego. Sąd I instancji – powielając błędne sformułowania aktu oskarżenia - wskazał nieprawidłowy okres odbywania kary z wyroku, który stanowił przesłankę przyjęcia recydywy, a także wymiar kary łącznej, obejmującej uprzednie skazanie oskarżonego za występki z art.178a§1 k.k. Mając na uwadze treść odpisu wyroku skazującego oraz informacji o odbyciu kary w sprawie VI K 1310/06 Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim (k.39-40, 48), po dodatkowym sprawdzeniu prawidłowości danych zawartych w systemie Noe-Sad (k 78), Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że przyjął, iż przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 7 marca 2007 r., sygn. akt VI K 1310/06, m.in. za przestępstwo z art.178a§1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 31 października 2008 r. do 28 października 2009 r., kiedy został warunkowo przedterminowo zwolniony.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Wobec uwzględnienia zasadniczego wniosku apelacyjnego, jakim było wymierzenie kary z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania, kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.